

Proloog

‘Snel! Snel!’ De luide stem van Emir Salim schoot als een wervelwind door de villa. Zijn twee lijfwachten volgden hem op de voet toen hij door de hal stormde. ‘De honden beschieten met mortieren het dorp waar een katiba⁵ van ons verblijft!’

‘Waar?’ vroeg Lokmane.

‘Ik rij met jullie mee om de weg te tonen’, riep Emir Salim. ‘Snel! We moesten al op weg zijn!’ Hij klapte in zijn handen om hen op te jagen.

Abbou haastte zich naar hun slaapkamer. Hij griste het gevechtsvest en de bivakmuts weg die op zijn matras lagen. Terwijl hij het vest aantrok holde hij naar de kelder. Met twee, drie passen tegelijk rende hij de trap af en toch duwde Ibrahim opgefokt tegen zijn rug.

‘Vlugger!’

In de kelder stonden houten kratten met kogelmagazijnen die met dertig patronen gevuld waren. Abbou trok de velcrostrips aan zijn gevechtsvest los en kleefde de magazijnen vast. Daarna nam hij uit een andere kist twee handgranaten en terwijl hij terug de trap opliep, hing hij ze aan zijn gordel.

Het misnoegde gezicht van Emir Salim maakte duidelijk dat het allemaal te lang duurde. Abbou trok de bivakmuts over zijn hoofd. Ze mochten niet herkend worden. Stel je voor dat honden in Aleppo hen later zouden herkennen. Hij haakte zijn wapen van de muur en haastte zich naar buiten.

De portieren van de BMW stonden open. Youssef en Ibrahim zaten

---

⁵ Groep strijders

al op de achterbank.

‘Opschuiven!’ riep Abbou. Zijn vrienden drukten zich tegen elkaar aan toen hij bij hen kroop. Emir Salim schopte meteen het portier achter hem dicht.

De hitte in de auto overviel Abbou en meteen irriteerde de bivakmuts hem. Hij opende het zijraam en zag hoe zijn makkers naar twee wachtende pick-ups renden waar ze door andere krijgers van het Vrije Syrische Leger in de laadbak werden getrokken.

‘Vertrekken!’ riep Emir Salim met een voet op de trede van het portier terwijl hij over het autodak in de richting van Aleppo zwaaide. Hij sprong op de passagiersstoel en Lokmane liet de auto in tweede versnelling optrekken.

De oude BMW met de Duitse nummerplaat raasde schuddend over de oneffen, aarden weg. De auto liet een stofwolk achter zich die pas ver achter hen neerdwaaarde.

Abbou slingerde heen en weer. Hij hield zich vast aan de hoofdsteun van de passagiersstoel en schokte omhoog telkens als er een wiel in een put bonkte.

‘Ik had verwacht dat je ons met je mobieltje verwittigd zou hebben’, zei Lokmane. ‘Dan hadden we vroeger kunnen vertrekken.’ Hij wees met zijn duim naar de pick-ups die een eind achter hen reden. ‘Dan hoefden ze niet op ons te wachten.’

‘Ik heb het geprobeerd, maar het lukte niet. Geen netwerk. Dat is er nooit als je het dringend nodig hebt.’

‘Vluchtelingen’, zei Youssef die in het midden van de achterbank zat en voortdurend door de voorruit tuurde.

Langs de wegw kant stond een man die een motorfiets in evenwicht hield. Achterop zaten een vrouw en een kind. Andere mannen hadden hun haastig samengeraapte bezit op een fiets of een stootkar gestouwd en omringd door vrouw en kinderen vluchtten ze naar het

westen, naar Libanon.

Het was een vertrouwd beeld, maar toch voelde Abbou nog steeds medelijden. Niemand liet voor de pret alles achter zich. Maar het hoorde bij de oorlog en het overtuigde hem nog meer dat president Assad een beest was.

Met een paar vingers streefde hij onbewust de AK47 op zijn schoot. Het automatische wapen had hij na zijn opleiding gekocht. Het was een deel van hemzelf geworden. Als hij zonder zijn kalasjnikov de villa verliet, voelde hij zich kwetsbaar. En als hij eerlijk was, het gaf hem een kick om met het wapen op zijn rug in de stad rond te lopen of in de tuin naar flessen of stenen te schieten.

De huizen kwamen dichterbij. Het dorp leek doods.

‘Ik denk dat de honden weg zijn’, zei Lokmane.

‘We moeten zeker zijn’, zei Emir Salim. ‘Regeringssoldaten op slechts enkele kilometers van onze katiba’s betekenen een bedreiging.’

‘Als er nog honden zijn, dan schieten we ze af!’ riep Youssef. Zijn opgewonden gezicht maakte duidelijk dat hij naar actie snakte.

Het dorp bestond enkel nog uit vernielde huizen, versplinterd hout, gebroken glas en kapotgeschoten muren waardoor ze vanaf de straat de bedden en de huisraad zagen staan. Overal lagen lijken van burgers en strijders.

Lokmane stuurde de BMW zigzaggend tussen het puin naar het centrum van het dorp tot een ingestort huis hem de weg versperde.

‘Uitstappen!’ riep Lokmane. Hij bond de arafatsjaal die los om zijn hals hing om zijn hoofd zodat nog enkel zijn ogen zichtbaar waren. Lokmane liet de sleutel in het contact. De andere portieren zwaaiden open. Abbou liet zijn ogen over de kapotte huizen gaan. Het leek een spookdorp en toch had hij het gevoel dat ze niet alleen waren. De stilte was onwerkelijk en beangstigend.